

Dəlixanadakı qarışqa

(Eybullla Ağadadaşov)

... Və o dərin sükut bu sözlərlə yıxıldı.

... Yuxumda allahı görmüşəm yenə. Görürəm ki, evdəyəm. Yatmışam. Səsə ayılıram. Yataqdan qalxıb səs gələn tərəfə gedirəm. Anam, atam - hamı evdədi. Allah da evimizin tavanında özünə səma düzəldir. Mən dəfələrlə görmüşəm yuxumda onu (allahı nəzərdə tuturdu). Amma gəl ki, hər kəs mənə dəli olduğumu deyir. Məni döyənlər də olub. Halbuki, mən həqiqi peyğəmbərəm inanın mənə. Onlar hələ bunu dərk etməyiblər (deyəsən hələlik onların içinə mən də daxil idim). Onsuz da həmişə belə olub, özün də bilirsən. Özün də yaxşı bilirsən ki, peyğəmbərlər nə zümlər çəkiblər. Açıq bir söz deyim də, peyğəmbər olmaq mənim arzum olub. Mən nə yalançı peyğəmbərəm, nə də sonuncu. Sənə bir sirr açım? Sonuncu peyğəmbər deyilən peyğəmbərdən sonra da çox peyğəmbər peyda olub. Yarısı yalançı, yarısı həqiqi. Bu oyundur (həyatı nəzərdə tuturdu fikrimcə, ya da mənimlə öz arasındakı söhbəti). Və bu oyunda “sən sonuncusan” deyilən bir söz yoxdur. Onlar yalançı peyğəmbərlər ucbatından həqiqi elçiləri də daşa basıblar. İçi mən qarışıq. Bax, görürsən də hardayam? Dəlixana - ən müqəddəs olsa da, mənim həyatımı alt-üst edən zindan. Yox, belə olmaz. Hər bir peyğəmbərin taleyinə yazılan çətin bir sınaq olub. Razılaşmalıyam. Məsihdən tutumuş, ta mənə kimi. Bu qanundur. Yunus peyğəmbəri udan balıq kimi udub, həbs edib içinə mənə bu dəlixana. Taleyimə yazılmış sınağa bax (açığı, bu sözdən sonra ətrafıma baxdım). Yunus peyğəmbər demişkən, sən dillər əzbəri olmuş həmin balıq rəvayətlərə də inanma. Yunus peyğəmbəri balıq-malıq udmayıb. Onu zindanda həbs ediblər. Mənim kimi. Amma bu zindanda olmağıma baxma, müqəddəs məkan adlandırırım buranı. Sənə yenə bir sirr açım? Bilirsən nə qədər tərəfdar toplamışam özümə burda?

Gözləmə otağında idim. Bu darısqal otaqda 3 masa qoymuşdular (onsuz da üçdən artıq masa bu otağa yerləşməzdi). Boş masaların birində özümə yer elədim. Pəncərəyə yaxın masada. Pəncərə demişkən, otağın bir pəncərəsi var idi və pəncərə qarşısında qəribə görkəmli, ortayaşlı, arıq bir qadın dayanıb səmaya baxırdı. Baxmaqla bərabər elə bil özü ilə danışırdı da. Burada ona özüylə danışmağına görə qəribə baxa bilməzdim (çünki ruhi xəstəxana elə bir yerdir ki, özünlə danışmaq burada adi haldır). Otaq üç masa və stulları ilə içi biz qarışıq hüznü bir sükut içində üzürdü. Otaqda uçuşan milçəklər belə bu sükuta mane ola bilmirdilər (həddən artıq çox milçək var idi otaqda). Masanın üstündə

gəzişən bircə qarışqa da gözümdən qaçmamışdı. Gah yolunu axtaran qarışqaya, gah da pəncərə önündə dayanıb (pəncərələr çöl tərəfdən dəmir barmaqlıqlarla qorunur deyə bu mənzərə mənə məhbus kimi hiss etdirirdi və həmçinin onu da azadlıq arzulayan dustağa bənzədirdim) səma ilə əlaqəyə girən şaman qadına baxırdım. Reallıqda otağın dörd divarı olsa da, sükut otağa beşinci divar hörmüşdü. Əlbəttə ki, onunla mənim aramda (qəribəsi də odur ki, nədənsə, bu sükutu pozacaq bir nəfər də olsun qapını açıb gözləmə otağına gəlməmişdi bu müddətdə). Amma hələ də altdan-altdan maraqla onu izləyirdim. Gözəl qadın idi. Hələ də özü ilə danışırdı. Sanki baxdığımı hiss edib birdən arxaya (məənə tərəf) çevrildi. Və o dərin sükut bu sözlərlə yığıdı ...

Yuxumda allahı görmüşəm yenə. Görürəm ki, evdəyəm. Yatmışam. Səsə ayılıram. Yataqdan qalxıb səs gələn tərəfə gedirəm. Anam, atam - hamı evdədi. Allah da evimizin tavanında özünə səma düzəldir...

Ona demək istəyirdim ki, dayanın. Bu nə deməkdir? Siz kimsiz? Mənə nə üçün bunları danışırsız? Allahı görmək? Başınız xarab olub? Yox, üzrlü sayın. Başınız xarab olub ki, burdasız. Başa düşdüm, amma mən də məcbur sizin yuxunuza (evinizin tavanında özünə səma düzəldən allah haqqında nağıla) qulaq asmaq fikrində deyiləm. Amma faydası yox idi. Düşündüklərimi deyə bilmədim çünki..

Halbuki, mən həqiqi peyğəmbərəm.

.. çünki qarşımdakı qadın mənə peyğəmbər olduğunu dedi. Açıq, çox təəccüblənmədim. Bir az əsəbiləşmişdim. Ətrafıma baxdım (çöldən dəmir barmaqlıqlarla qorunan pəncərə, özünə baxmağa şüşəsi olmayan əlüzyuyan, ağzına qədər dolu qara zibilqabı, əsəbimi tarıma çəkən milçəklər və nəhayət stolun üstündə yolunu tapa bilməyən balaca canlı - qarışqa). Harada olduğumu bir daha xatırladım və sakitləşməyə başladım. Qulağım onda idi. Yunus peyğəmbərə oxşatdı özünü. Dedi ki, Yunus peyğəmbəri balıq-malıq udmayıb. Onu zindanda həbs ediblər. Artıq səbrim çatmırdı. Qarşımdakı xəyalpərvərin müqəddəs çənəsindən canımı qurtarmaq istəyirdim ki, mənə tərəf əyilib qulağıma astaca pıçıldadı.

Sənə yenə bir sirr açım? Bilirsən nə qədər tərəfdar toplamışam özümə burda?

..maraq mənim kimi birisini yenə toruna saldı. Onu dinləmək qərarına gəldim. Bəlkə də onu başından bəri dinləmək istəyirdim...

Əslində bu qapalı məkana mən tərəfdar toplamağa göndərilmişəm. Bu mərhələ işin ən çətin hissəsidir. Bu mərhələdə ruh yüksəkliyi və inam güclü oldusa, geri qalan mərhələlər su kimi asan olur. Çox işgəncələr görmüşəm. Buranın elə xüsusi palataları var ki, oraya sözə baxmayan dəlilləri salıb onların üzərində

müxtəlif cür təcrübələr aparırlar və ağılı da çıxır başından. Bu gizli palatalardı. İntensiv palatalar da deyil. İntensiv hamının bildiyidir. Bunlar isə az adamın bildiyi. Amma tanrıya şükürlər olsun ki, mən hər dəfə sudan quru çıxı bilərəm. Tanrı məni qoruyur. Çünki mənim vəzifəm tanrının bizlərə göndərdiyi dini buradan başlatmaqdı (nədənsə indi allah yox, tanrı deyirdi). Bu təsadüfi seçim deyil. Çünki dəlilər axirətdə sorğu-sualsız cənnətə düşəcək kəslərdilər. Sonuncu müqəddəs kitabda da bu barədə yazılıb. Diqqətlə dinlə - deyib pıçılıyla:

“Nun. And olsun qələmə və qələmə alınanlara!

Məhz Rəbbinin mərhəmətinə görə sən dəli deyilsən.

Şübhəsiz ki, sənin üçün tükənməz bir mükafat hazırlanmışdır.

Həqiqətən də, sən böyük əxlaq sahibisən!

Sən də görəcəksən, onlar da – hansınızın dəli olduğunu.

Şübhəsiz ki, Rəbbin Onun yolundan azanları və haqq yolda olanları daha yaxşı tanıyır.

Elə isə (haqqı) yalan sayanlara güzəştə getmə!

Onlar istəyirlər ki, sən (onlara) güzəşt edəsən, onlar da (sənə) güzəşt etsinlər.

İtaət etmə hər tez-tez and içənə, alçağa, qeybət edənə, söz gəzdirənə, xeyrə mane olana, həddi aşana, günahkara, daş ürəkliyə, (anlamaza və eyni zamanda) əsli-nəsəbi bilinməyən haramzadaya – o (adam) var-dövlət və oğul-uşaq sahibi olsa belə!"

“Qələm” surəsindən bu ayələr bilirsən nə mənə daşıyır?...

Başım gicəllənirdi. Onun müqəddəs kitabdan dediyi ayələrdən sonra birtəhər oldum (deyəsən, mən də dəli olurdu). Adını bilmədiyim peyğəmbər qadın məni hipnoz etmişdi. Dilim-dodağım qurumuşdu. Ayaqlarım əsirdi. Birtəhər ayağa qalxıb əlüzyuyana tərəf addımladım. Kranı açıb üzümə su vurdum (iyrənərək də olsa, bir-iki qurtum içdim). Qulaqlarımdakı ciyilti məni keyləşdirirdi. O isə hələ də ayələri üstümə yağdırırdı.. səsini çətin eşidirdim.. sözlər, cümlələr qırılırdı.. onun incə səsi..

- Sə.. öz Rəbbinin hökmünə... Yunus kimi olma!.. zaman o, qəm-qüssə ..ində Rəbb.. dua... Onlar çarəsizlikdən: "O, dəlidir!"– deyirlər. "O, dəlidir!"– deyirlər. "O, dəlidir!"– deyirlər. "O, dəlidir!"– deyirlər. "O, dəlidir!"– deyirlər... ..ciyilti

Çiynimdə ağırlıq hiss etdim.

Yaxşısan?

Birdən-birə ayılmışdım. Əli çiynimdəydi.

Bayaqdan baxıram, dayanmadan üzünü yuyursan..

Qəribə idi. Zaman və məkanı itirmişdim. Bir anlıq fantastik ahənglə bilinməz mühitdə süzülürdüm, su kimi axırdım. Bayaq pıçıldadığı ayələr qulağımı batırırdı, başımı ağradırdı, amma indi yaxşıyam. Özümə gəlmişəm. Sırrlı qadınla dəlixananın gözləmə otağında edilən ağılabatmaz söhbət mənə hər şeyi unutturmuşdu. Hava almaq üçün pəncərəyə yaxınlaşmışdım. O da yanımda dayanmışdı və hal-hazırda həyat yoldaşından danışdı. Əvvəl həmin qadın fahişə olduğunu da dedi. Və əlbəttə ki, ailə qurmağı tanrının əmri kimi qiymətləndirdi. Mələk ruhlu, əməli-saleh biri onun qabağına çıxıb və o da bu qaranlıq dünyadan canını qurtarb. Həyat yoldaşı (o kişiyyə bir anlıq həsəd apardım) ona bayır ilə təması yaradır. Xəstəxanadan çöldə baş verən hər şeyi peyğəmbər qadın üçün bu kişi edirmiş. “Böyük köç” də bu qadının əli ilə baş verəcəkmiş..

Biz tam hazır olandan sonra “böyük köç” baş tutacaq. Amma əvvəlcə smartfonlar üçün həmin proqramı yaratmalıyıq. Güclü proqramistlər tapmışıq. Artıq bu iş üstündə hazırlıqlar gedir. Bilirsən də, müasir dövrdə smartfonsuz bəşər övladı yoxdur və biz də bu proqram vasitəsi ilə şəbəkə yaradıb dinimizin tərəfdarları ilə rahat şəkildə ünsiyyətə keçəcəyik. İslam dininin tərəfdarları, yəni müsəlmanlar ilə işimiz bir az qəlizləşəcək, amma öhdəsindən gələcəyik, inan mənə (nəyə inanıb inanmayacağımı hələ də bilmirdim). Sonra qarşımızda böyük dövlətlər dayanır. Amma öncəliklə mənə tanrı tərəfindən deyilənlər öz dövlətimizdə gerçəkləşməlidir. Dövlət quruluşu, rəmzləri, hətta prezidenti belə - hamısını devirməliyik. Din dövlətdən ayrı olmayacaq. Din elə dövlətin özü olacaq. Harınlamış nazirlərdən onsuz hamı bezib. İbadətgahları – məscid, sinaqoq, kilsələr - hamısını sökəcəyik. Hətta Məkkəyə kimi. Bəşər övladının qibləgahı (əlini sinəsinə qoydu) onun qəlbidir. İbadəti səma, belə desək, özü ilə söhbətidir (səma ilə ünsiyyət mənə indi aydın oldu). Tanrı sadəcə bizə vəhylər göndərən ulu hikmət sahibidir.

İçəridə bayaqdan başqa adamlar da vardı. O isə bunları çox sakitcə danışdı. Qapı tərəfdəki masada əyləşən xəstənin qohumları (bir ortayaşlı kişi, bir də əsmər, cavan oğlan idi) içəri girəndə dəhlizdəki xəstələrdən biri (qısaşanlı, mavi gözləri olan arıq qadın) onlara gah rusca, gah da azərbaycanca nə isə deyirdi. Daha doğrusu nə isə istəyirdi. Qulağım peyğəmbərdə, gözlərim də dəhlizdəki həmin qadında idi. Məlum oldu ki, sən demə bu gün Pasxa imiş. Və həmin qadın xristian olduğundan dəhlizdə durub (qapı açıq qaldığından otağa dəhlizdən dolan pis, qarışıq qoxu ürəyimi bulandırır) gözləmə otağına gələn qonaqlardan şirniyyat istəyirdi. Bu sözlərini dəqiqliklə eşitmişdim, çünki nəfəsini dərib qəribə ləhcəsi ilə ucadan demişdi. - “Qohumlarım bu bayram günü yanıma gəlməyiblər, heç olmasa mənə bir dənə də olsa, nəse verin yeyim bu gün...”

Masamda əyləşib anamı gözləyirdim. Həkim demişdi ki, günorta müəyyən dərmanlar vermişik və palatasında yatıb. Sən istəyirsən get, ya da qal gözlə, nə vaxt aylar, yuxudan durar, çağıraram aşağı onu. Mən də gözləməyi seçmişdim. Və gözlərkən otaqda peyğəmbərlə tanış oldum. Hətta bu peyğəmbər qadın idi. Tarixdə peyğəmbər qadın olubmu? Olmuşdusa da, onunla ilk ünsiyyət quran mən oldum, deyəsən. İndi otaq yenə də sükut bataqlığında batırdı. Nə gələn qonaqlar var, nə də qadın peyğəmbər. Bilirsiniz nə oldu? İşçilər gəlib həmin peyğəmbərin əlin-qolun burub apardılar palatasına. Yəqin dediyi gizli palataya. Onu nə üçünsə, məzəmmət də etdilər. Deyəsən, hansısa korpusda aləmi bir-birinə qatmışdı. Dəlilərdən biri nə pəncərə, nə də baca, elə düz qapıdan qaçmışdı. Tibb bacısının cibindən oğurladığı açarla. Qaldığı palatanın divarında da “Sən də görəcəksən, onlar da hansınızın dəli olduğunu. Sizin üçün qayıdacaq!!” yazısını yazmışdı. Bu məlumatlara dəhlizdə danışan xəstələrin sayəsində sahib olmuşdum. “Hamısı qəhbənin işidir”, - deyirdilər.

Bu baş verənlərdən sonra gözləmə otağında çox gözləməli olmadım. Lakin gözlərkən iki şey gözümün önündən getmirdi. Birincisi – tibb bacıları əli-qolu bağlanmış peyğəmbər qadını sürüyə-sürüyə apararkən onun mənə son baxışında atdığı ecazkar təbəssümü (gülümsünməsi), ikincisi – masanın üstündə hələ də yolunu tapa bilməyən qarışqa. Bu kiçicik məxluq axı niyə dəlixanadadır? Görəsən, o, bunun fərqindədir? Axı təbiət onun ixtiyarındadır.. Qəribədir...